

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאִי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנַי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

פְּרֻשַׁת תְּרוּמָה

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֶּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ קַל וְנֶחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך י"ב - חלק ט"ז

קונטרס 346

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישאל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

כָּל הַהוּא יוֹמָא, לָא אֶפְסִיק אִשָּׁא מִן בֵּיתָא, וְלֹא
הָוה מָאן דְּמָטִי לְגַבִּיהּ, דְּלֹא יְכִילוּ דְנִהוּרָא וְאִשָּׁא
הָוה בְּסוּחֲרֵינִיהּ. כָּל הַהוּא יוֹמָא נְפִילְנָא עַל אַרְעָא,
וְנִעִינָא. בְּתַר דְּאִזִּיל אִשָּׁא, חֲמִינָא לְבוּצִינָא קְדִישָׁא
קֹדֶשׁ הַקְּדוּשִׁים, דְּאֶסְתַּלַּק מִן עֲלְמָא, אֲתַעֲטַף שְׂכִיב
עַל יְמִינִיהּ, וְאַנְפוּי חֵיכִין.

קָם רַבִּי אֶלְעָזָר בְּרִיהּ, וְנָטִיל יָדָיו וְנָשִׁיק לִזְנוּן, וְאַנָּא
לְחִיכְנָא עֲפָרָא דְתַחֲתוֹת רַגְלוֹי. בְּעוּ חַבְרַיָּא

ספר מאורות הזהר

הִיְתָה פַּעַם הִרְאִשׁוּנָה שְׁבָא מִמְצָרִים וְכוּ'. וְהָרַר יוֹנָתָן שְׁאַגִּי"שׁ הַעִיד לִי שְׁבַשְׁנָה
הִרְאִשׁוּנָה קִדְּם שְׁהִלְכְתִי אֲנִי אֶצְלוּ לְלַמֵּד עִם מוֹרֵי ז"ל שְׁהוֹלִיף אֶת בְּנוֹ הַקָּטָן שָׁם
עִם כָּל אַנְשֵׁי בֵּיתוֹ, וְשָׁם גָּלְחוּ אֶת רֵאשׁוֹ, "כְּמִנְהַג הַיְדוּעַ" וְעָשָׂה שָׁם יוֹם מִשְׁתָּה
וְשִׁמְחָה. (מורנו הרב רבי חיים ויטאל בספר שער הפנונת דף פ"ז ע"ב)

ב. רֵאִיתִי לְמוֹרֵי זֶה"ה זֶה ח' שָׁנִים שְׁהִיָּה שָׁם עִם אִשְׁתּוֹ וּבֵיתוֹ הִג' יָמִים הֵהֱם,
גַּם הִלֵּךְ לְשָׁם לְגַלְחַת בְּנוֹ בְּמִשְׁתָּה וְשִׁמְחָה בְּיָמִים הֵהֱם. (שְׁלַחַן עָרוֹף הָאֲרִיז"ל)

ג. רֵאִה עוֹד בְּסִדּוֹר הָאֲרִיז"ל לְהַקְדוּשׁ הַמְקַבֵּל רַבִּי שְׁבַתִי מִרְאִשְׁקוֹב זי"ע, בְּסִדּוֹר
סְפִירַת הָעֶמֶר.

פָּרָק י - לַהֲיוֹת בְּמַחְצָתוֹ בְּעוֹלָם הַבָּא

א) עַל יְדֵי הַפְצַת סְפָרָיו זוֹכֵה לִישֵׁב בְּמַחְצָתוֹ בְּעוֹלָם הַבָּא
א. הַמְדַפִּיס סְפָרִים מִמְּמוֹנֵו לְהוֹצִיא לְאוֹר תוֹרָה זוֹכֵה וְיוֹשֵׁב בְּמַחְצַת הַתְּלַמְדִּי
חֲכָמִים מְחַבְרֵי הַסְּפָרִים, שְׁהָרִי עַל יְדוֹ יֵצֵא הַחֲבוּר לְעוֹלָם, וְתוֹרְבָה הַדַּעַת בְּכָל עֵת,
וְאֵלוֹ הִיָּה גְנוּז לְמַקְצוּעוֹת הַמִּשְׁכָּן בִּירְכַתִּים, לֹא הָיוּ לוֹמְדִים בּוֹ.

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "ויקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזוהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מבדילים בינינו לבייך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

לְמַבְכֵי, וְלֹא יִכִּילוּ לְמַלְלָא. שָׁאֲרוּ חֲבֵרֵיִיא בְּבִכְיָה, וְרַבֵּי
אֶלְעָזָר בְּרִיהַ גַּפִּיל תֵּלַת זְמָנִין, וְלֹא יִכִּיל לְמַכְפֵּתַח
פּוּמִיָּה. לְבִתֵּר פֶּתַח וְאָמַר, אָבֵא אָבֵא. תֵּלַת הֹוּוּ, חֲד
אֶתְחַזְרוּ. הַשְּׁתָּא תְּנוּד חֵיוֹתָא, צִפְרָאן טָאֲסִין, מִשְׁתַּקְעִין
בְּנוֹקְבָאן דִּימָא רַבָּא, וְחֲבֵרֵיִיא כְּלָהוּ שְׁתֵּינִין דִּמָּא.

קָם רַבֵּי חֵיִיא עַל רַגְלוֹי וְאָמַר, עַד הַשְּׁתָּא בּוֹצִינָא
קְדִישָׁא מִסְתַּבֵּל (ס"א מִשְׁתַּדֵּל) עֲלוֹן. הַשְּׁתָּא לָאו
הוּא עֲדוֹן, אֶלָּא לְאֶשְׁתַּדְּלָא בִיקְרִיָּה. קָם רַבֵּי אֶלְעָזָר
וְרַבֵּי אָבֵא, נִטְלוּ לֵיהּ בְּטִיקְרָא דְסִיקְלָא, מָאן חָמָא
(ס"א עֲרֵעוּרָא וְעֲרַבּוּבָא) עֲרַבּוּבָא דְחֲבֵרֵיִיא, וְכֹל בֵּיתָא הָוּה
סְלִיק רִיחִין סְלִיקוּ בֵּיהּ בְּפּוּרִיָּה, וְלֹא אֶשְׁתַּמֵּשׁ בֵּיהּ,
אֶלָּא רַבֵּי אֶלְעָזָר וְרַבֵּי אָבֵא.

אֶתּוּ טְרִיקוּן, וּמְאֲרֵי תְרִיסִין דְכִפְר צִפְרֵי וְטְרַדָּאן בְּהוּ
(ס"א דְצִפְרֵי וְטְרַדָּא וְהוּוּ) בְּנֵי מְרוּנְיָא, צְוּחִין בְּקִטְרִין,

ספר מאורות הזוהר

ב. וְהִנֵּה אָמְרוּ חַז"ל בְּמַסְכֵּת יְבָמוֹת (דף צ"ו ע"ב) שִׁפְתוֹתַי דּוֹבְכוֹת וְכוּ' כִּדְאִיתָא
שָׁם, וּלְפִי זֶה הַגּוֹרֵם שְׂיֵהִיָּה הֶחָכֶם חֵי אַחֲרֵי מוֹתוֹ, גַּם הוּא זוֹכֵה וְיוֹשֵׁב בְּמַחְצֵתוֹ,
שְׁהָרֵי הוּא גֵרָם לְהַחְיוֹתוֹ, וְאִין סַפֵּק כִּשְׁהוּא בָּא לְעוֹלָם הַבָּא, הֶחָכֶם בְּעֲצָמוֹ עִם סִיעַת
מִרְחֻמוֹהֵי יוֹצֵאִין לְקִרְאָתוֹ לְקַבֵּל פְּנִיּוֹ. (הַגָּאֹן מֵהַר"א אִיסְטְרוֹלְסָה בְּסִפְרוֹ בֶּן אֲבָרְהָם פְּרַשְׁת
וַיִּשְׁלַח דֵּף כ"ג ע"ב)

א ולבני ברזלי הגלעד תעשה
חסד והיו באכלי שלחנה וגו'. אם
כך, כל טוב ואמת לאכל על
שלחנו ולא יותר, משאמר כאן
והיו באכלי שלחנה. ועוד, לא
כבוד המלך הוא שיאכל איש
אחר על שלחן המלך, ולא צריך
זה אלא המלך לבדו, וכל
הגדולים שלו סביבו למטה
ממנו.

אמר רבי חייא, לא שמעתי בזה
דבר, ולא אמר. אמר לו לרבי
יעקב בר אידי, ואתה שמעת בזה
הדבר? אמר לו, אתם שיונקים
בכל יום מדבש שמן העליון לא
שמעתם, כל שכן אני. שאל את
רבי ייסא, ואתה שמעת בזה
דבר? אמר לו, אף על גב שאני
תינוק ומלפני מספר ימים באתי
אליכם ולא זכיתי מקדם לזה -
אני כן שמעתי.

פתח ואמר, (תהלים קלו) נותן לחם
לכל בשר פי לעולם חסדו. מה
ראה דוד שבסיום ההלל הגדול
סיים כך בפסוק הזה? אלא שלשה
שליטים הם למעלה שהקדוש
ברוך הוא נודע בהם, והם סוד
נכבד שלו, ואלה הם: מוח ולב
וכבד. והם בהפך של העולם הזה.
למעלה המוח נוטל בראש, ואחר
כך נותן ללב, והלב נוטל ונותן
לכבד, ואחר כך הכבד נותן חלק
לכל אותם מקורות שלמטה, כל
אחד ואחד כראוי לו. למטה
הכבד נוטל בראש, ואחר מקרב
הכל ללב, והלב נוטל את היפה
של המאכל. כיון שנוטל ומתחזק
מאותו כח ורצון שנוטל, נותן
ומעורר אל המוח. ואחר כך חוזר
לכבד ומחלק מזון לכל מקורות
הגוף. (ביום שהאדם מתעורר בתענית,
מתעורר למעלה באתה דגמא ממש, וביום של
שבע לא כך).

ביום של תענית, אדם מקריב

חסד והיו באוכלי שלחנה וגו'. אי הכי כל
טיבו וקשוט, למיכל על פתוריה ולא יתיר,
מדקאמר הכא והיו באוכלי שלחנה. ותו, לאו
יקרא דמלפא איהו, למיכל בר נש אחרא (ד)
קנ"ג ע"א) על פתוריה דמלפא, ולא אצטריך דא,
אלא מלפא בלחודוי, וכלהו רברבנהי
סחרניה, לתתא מגייה.

אמר רבי חייא לא שמענא בהאי מידי, ולא
אימא. אמר ליה לרבי יעקב בר אידי,
ואת שמעת בהאי מידי. אמר ליה, אתון
דינקין בכל יומא מדבשא דמשחא עלאה, לא
שמעתון, כל שכן אנא. אמר ליה לרבי ייסא,
ואת שמעת מידי בהאי. אמר ליה אף על גב
דאנא רביא ומיומין ועירין אתינא לגבייכו,
ולא זכינא מקדמת דנא, אנא שמענא.

פתח ואמר (תהלים קלו) נותן לחם לכל בשר פי
לעולם חסדו. מאי קא חמא דוד דסיום
ההלל רבא, סיים הכי בהאי קרא. אלא תלת
שליטין אינון לעילא, דקודשא בריך הוא
אשתמודעא בהו, ואינון רזא יקרא דיליה,
ואלין אינון: מוחא, ולבא, וכבדא. ואינון
בהפוכא דהאי עלמא. לעילא, מוחא נטיל
ברישא, ובתר יהיב ללבא, ולבא נטיל ויהיב
לכבדא, ולבתר פבדא יהיב חולק לכל אינון
מקורין דלתתא, כל חד וחד פדקא חזי ליה.
לתתא, פבדא נטיל ברישא, ולבתר איהו
מקרב פלא ללבא, ונטיל לבא שפירו
דמיכלא. כיון דנטיל, ואתתקף מההוא תקפא
ורעו דקא נטיל, יהיב ואתער לגבי מוחא.
ולבתר אהדר פבדא, ופליג מזונא לכל מקורין
דגופא. (ביומא דבר נש אתער בתעניתא, אתער לעילא כנונא ההוא
ממש, וביומא דשבועא, לאו הכי).

ביומא דתעניתא, בר נש מקרב מיכלא

מאכל ומשקה לכבוד העליון, ומה הוא מקריב? חלבו ודמו ורצונו. אותו כבוד נוטל הכל ברצון. מין שהכל הוא אליו, נוטל ומקריב הכל לפני הלב, שהוא גדול ושולט עליו. מין שהלב נוטל ומתחזק הרצון, מקריב הכל למת, שהוא שליט עליו על כל הגוף. אחר כך חוזר הכבוד ומחלק חלקים לכל אותם מקורות ואיברים שלמטה.

בזמן אחר, פאשר (כ) המח נוטל הכל בתחלה, ואחר כך נותן ללב, והלב נותן לכבוד, והכבוד נותן לכל המקורות והאיברים שלמטה, ואחר כך פשוטה לחלק מזון לעולם הזה, בראשונה נותן ללב, שהוא המלך שבארץ, ושלחן המלך מתעורר בראשונה מכל שאר בני העולם. אשריו מי שהיה בחשבון של שלחן המלך, שהרי יודע הוא להיטיב לו באותו טוב שלמעלה. (משום כך) וזהו טוב ואמת שעשה דוד לבני ברזלי, שכתוב ויהי באכלי שלחנה. ואם תאמר שבשלחן המלך אוכל אדם אחר פרט לו - לא! אלא המלך אוכל בראשונה, ואחר כך כל העם. ואותם שאוכלים עם המלך בשעה שהוא אוכל - אותם שחביבים עליו מכלם, והם נמנים משלחן המלך.

ואם תאמר, הרי כתוב (שמואל ב ט) על שלחן המלך תמיד הוא אכל - משום שכל מזונו לא עושה חשבון אחר, אלא על שלחן המלך, שמשם היה בא מזונו ומאכלו. וזהו על שלחן המלך תמיד הוא אכל. בא רבי חייא ונשקו על ראשו. אמר לו, תינוק אתה, וחכמה עליונה שורה

ומשתיא לגבי כבודא עלאה, ומאי איהו מקרב. חלפיה ודמיה ורעותיה. ההוא כבודא נטיל כלא ברעותא. מין דכלא איהו לגביה, נטיל ומקרב כלא לקמי לבא, דאיהו רב ושלטי עליה. מין דלבא נטיל ואתתקף ברעוא, מקרב כלא לגבי מוחא, דאיהו שליטא עלאה על כל גופא, לבתר אהדר כבודא ומפלג חולקין לכל אינון מקורין ושייפין דלתתא.

בזמנא אחרא, פד (ד"א כלא) מוחא נטיל בקדמיתא, ולבתר יהיב ללבא, ולבא יהיב לכבודא, וכבודא יהיב לכלהו מקורין ושייפין דלתתא, ולבתר פד בעי לפלגא מזונא להאי עלמא, פרישא יהיב ללבא, דאיהו מלפא די בארעא. ופתורא דמלפא, אתער בקדמיתא מכל שאר בני עלמא.

וכאה איהו, מאן דהוי בחושפנא דפתורא דמלפא, דהא אשתמודעא לאוטבא ליה בההוא טיבו דלעילא. (ובגניי כך) ודא איהו טיבו וקשוט, דעבד דוד לבני ברזילי, דכתיב ויהי באכלי שלחנה. ואי תימא דבשלחנא דמלפא, אכיל בר נש אחרא בר מניה. לא. אלא מלפא אכיל פרישא, ובתר כל עמא. ואינון דאכלי עם מלפא, בשעתא דאיהו אכיל אינון דחביבין עליה מפלהו, ואינון אתמנון משלחנא דמלפא.

ואי תימא, הא כתיב, (שמואל ב ט) על שלחן המלך תמיד הוא אוכל. בגין דכל מזונא דיליה, לא עביד חושפנא אחרא, אלא על שלחן המלך, דמתמן הוה אתי מזונא ומיכלא דיליה. ודא איהו על שלחן המלך תמיד הוא אוכל. אתא רבי חייא, ונשקיה על רישיה,

אמר ליה רביא אנת, וחכמתא עלאה שריא בלבך. אדהכי, חמו ליה לרבי

בְּלִבְךָ. בִּינְתִים רָאוּ אֶת רַבִּי חֲזַקְיָה
שֶׁהָיָה בָּא. אָמַר לוֹ רַבִּי חֲזַקְיָה, וְדַאי
בְּחִבְרוֹתָא זֶה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא
יִתְחַבֵּר עָלֵינוּ, שְׁהָרִי דְבָרִים
חֲדוּשֵׁי תוֹרָה יִתְחַדְּשׁוּ כָאֵן.
יִשְׁבּוּ לְאַכְל. אָמְרוּ, כֵּל אֶחָד וְאֶחָד
יֵאמֵר דְּבָרֵי תוֹרָה בְּסֻעֻדָּה הַזֹּאת.
אָמַר רַבִּי יִיסָא, סֻעֻדַת עֲרָאִי הִיא,
וְלָכֵן נִקְרְאת סֻעֻדָּה. וְלֹא עוֹד,
אֲלֵא שְׁוֵי נִקְרְאת סֻעֻדָּה שְׁנֵהֲנָה
מִמֶּנָּה הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְעַל זֶה
כְּתוּב, זֶה הַשְּׁלַחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי ה',
שְׁהָרִי דְבָרֵי תוֹרָה יִקְיִפוּ אֶת
הַמְּקוֹם הַזֶּה.

פְּתַח רַבִּי חֲזַקְיָה וְאָמַר, (דברים ח)
וְאֶכְלֹת וּשְׂבַעְתָּ וּבִרְכַת אֶת ה'
אֱלֹהֶיךָ וְגו'. וְכִי עַד שְׁלֹא אוֹכֵל
אָדָם לְשִׁבְעָה וְתִתְמַלֵּא כְרִסּוֹ לֹא
יִכְרַךְ אֶת הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא! ? (אם
כִּי) בְּמָה נִבְאָר וְאֶכְלֹת וּשְׂבַעְתָּ,
וְאַחַר כֵּן וּבִרְכַת? אֲלֵא אֶפְלוּ לֹא
יֵאכֵל אָדָם אֲלֵא פְּנִית, וְרִצּוֹנוֹ
עָלָיו, וְיִשִּׁים אֶת אוֹתוֹ הַמְּאָכֵל
עֵקֶר מְאָכְלוֹ - נִקְרָא שְׂבָעָה,
שְׂכַתוּב (תהלים קמח) פּוֹתַח אֶת יָדְךָ
וּמְשַׁבֵּיעַ לְכָל חַי רִצּוֹן. לֹא כְּתוּב
לְכָל חַי אֶכְלֵה, אֲלֵא רִצּוֹן. אוֹתוֹ
רִצּוֹן שֶׁשֵּׁם עַל אוֹתוֹ מְאָכֵל נִקְרָא
שְׂבָעָה, וְאֶפְלוּ שְׂאִין לִפְנֵי הָאָדָם
אֲלֵא אוֹתוֹ מְעַט בְּכַזִּית וְלֹא יוֹתֵר,
הָרִי רִצּוֹן הַשְּׂבַע שֵׁם עָלָיו. וּמִשּׁוֹם
כֵּן וּמְשַׁבֵּיעַ לְכָל חַי רִצּוֹן. כְּתוּב
רִצּוֹן, וְלֹא אֶכְלֵה. וְעַל זֶה וּבִרְכַת
וְדַאי, וּמִתְחַיֵּב הָאָדָם לְכַרְךָ אֶת
הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא פְּדִי לְתַת
שְׂמַחָה לְמַעְלָה.

פְּתַח רַבִּי חֲזַקְיָה בְּפִסְוִק הַזֶּה
אֲחֲרָיו וְאָמַר, וְאֶכְלֹת וּשְׂבַעְתָּ.
מִכָּאֵן שֶׁלְשִׁכּוֹר מִתָּר לְכַרְךָ בְּרַפְת
הַמְּזוֹן, מֵה שְׂאִין בֵּן בְּתַפְלָה.
שְׂתַפְּלָה לֹא כֵן, שְׁהָרִי תַפְּלָה
מַעְלָה הִיא בְּלִי אֶכְלֵה, מֵה
הַטַּעַם? מִשּׁוֹם שְׂתַפְּלָה עוֹלָה
לְמַעְלָה לְמַעְלָה, מְקוֹם שְׂאִין בּוֹ

חֲזַקְיָה דְהוּה אֲתִי. אָמַר לִיה רַבִּי חֲזַקְיָה, וְדַאי
בְּחִבְרוֹתָא דָּא, קְדוּשָׁא בְּרִיךְ הוּא יִתְחַבֵּר עָלֵינוּ,
דְּהָא מְלִין חֲדַתִּין דְּאוּרִייתָא יִתְחַדְּתוּן הָבָא.
יִתְבוּ לְמִיכָל. אָמְרוּ, כֵּל חַד וְחַד לִימָא מְלִי
דְּאוּרִייתָא בְּהָאִי סֻעֻדַתָּא, אָמַר רַבִּי
יִיסָא, סֻעֻדַת עֲרָאִי אִיהִי, וְעַם כֹּל דָּא סֻעֻדָּה
אֶקְרִי. וְלֹא עוֹד, אֲלֵא דְהָאִי אֶקְרִי סֻעֻדַתָּא
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא אֲתֵהֲנִי מִינָּה. וְעַל דָּא
כְּתִיב, (יחזקאל מא) זֶה הַשְּׁלַחַן אֲשֶׁר לִפְנֵי יי', דְּהָא
מְלִין דְּאוּרִייתָא יִסְחָרוּן לְהָאִי אֲתֵר.

פְּתַח רַבִּי חֲזַקְיָה וְאָמַר, (דברים ח) וְאֶכְלֹת וּשְׂבַעְתָּ
וּבִרְכַת אֶת יי' אֱלֹהֶיךָ וְגו'. וְכִי עַד לֹא
אֶכִּיל בַּר נֶשׁ לְשִׁבְעָא, וְיִתְמַלֵּי כְרִיסִיָּה, לֹא
יִכְרַךְ לִיה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא, (ר"א ל"ג א' ה"ב) (ד
קנ"ג ע"ב) בְּמָאִי נוֹקִים וְאֶכְלֹת וּשְׂבַעְתָּ, וּבְתֵר
וּבִרְכַת. אֲלֵא אֶפְלוּ לֹא יִיכּוֹל בַּר נֶשׁ אֲלֵא
כַזִּית, וְרַעוּתִיָּה אִיהוּ עָלֵיהּ, וְיִשְׁוִי לִיה לְהֵהוּא
מִיכְלָא עֶקְרָא דְּמִיכְלֵיהּ, שְׂבָעָא אֶקְרִי. דְּכְתִיב,
(תהלים קמח) פּוֹתַח אֶת יָדְךָ וּמְשַׁבֵּיעַ לְכָל חַי רִצּוֹן.
לְכָל חַי אֶכְלֵה לֹא כְּתִיב, אֲלֵא רִצּוֹן. הֵהוּא
רַעוּתָא דְּשׁוִי עַל הֵהוּא מִיכְלָא, שְׂבָעָא אֶקְרִי,
וְאֶפְלוּ דְּלִית קָמִיָּה דְּבַר נֶשׁ אֲלֵא הֵהוּא זְעִיר
בְּכַזִּית, וְלֹא יִתִּיר הֵא רַעוּתָא דְּשְׂבָעָא שְׁוִי
עָלֵיהּ. וּבְגִין כֵּן, וּמְשַׁבֵּיעַ לְכָל חַי רִצּוֹן, רִצּוֹן
כְּתִיב, וְלֹא אֶכְלֵה. וְעַל דָּא וּבִרְכַת וְדַאי,
וְאֲתַחֲיֵיב בַּר נֶשׁ לְכַרְכָּא לִיה לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ
הוּא, בְּגִין לְמִיָּהֵב חֲדוּה לְעִילָא.

פְּתַח רַבִּי חֲזַקְיָה, בְּהָאִי קָרָא אֲבַתְרִיָּה וְאָמַר,
וְאֶכְלֹת וּשְׂבַעְתָּ. מֵהָבָא, דְּשִׁכּוֹר שְׂרִי לִיה
לְכַרְכָּא בְּרַכְתָּא דְּמְזוּנָא, מֵה דְּלִית הָכִי
בְּצִלוּתָא. דְּצִלוּתָא לָאו הָכִי, דְּהָא צִלוּתָא
מַעְלִיא בְּלֵא אֶכְלֵה אִיהִי, מָאִי טַעְמָא, בְּגִין
דְּצִלוּתָא סִלְקָא לְעִילָא לְעִילָא, אֲתֵר דְּלִית בֵּיה

לא אכילה ולא שתיה. ועל זה שנינו, העולם הבא אין בו אכילה ושתיה וכו'.

אבר שאר הדרגות שלמטה יש. בברכת המזון נמצא גון אחר ומעלה, אותה ברכה שנמצאת בשבע. משום שברכת המזון היא במקום שיש בו אכילה ושתיה, וממנו יוצאת מזון ושבע למטה, ועל זה צריך להראות לפניו שבע ושמחה. (משום כך זהו מקום שיש בו אכילה ושתיה, וממנו יוצא מזון למטה, וצריך להראות לפניו שבע ושמחה) במקום של תפלה לא כך, שהרי עולה יותר למעלה למעלה, ועל זה שכור לא יתפלל תפלה.

בברכת המזון, שכור מתר לו לברך ברכת המזון. משמע מהפסוק הזה, שכתוב ואכלת ושבעת וברכת. ואכלת - זו אכילה. ושבעת - זו שתיה, שהרי שבע ביני מתרוה. יין שבע ודאי, וזהו שכור, שכתוב וברכת את דוקא, שמשמע שברכת המזון צריך שמחה ושבע. על הארץ הטובה. מה זה טובה? שבע, כמו שנגמור (ירמיה מד) ונשבע לחם ונהיה טובים. משום כך צריך שמחה ושבע.

פתח רבי ייסא ואמר, ועשית שלחן עצי שטים וגו'. השלחן הזה הוא עומד לתוך המשפץ, והברכה שלמעלה שורה עליו, וממנו יוצא מזון לכל העולם. ושלחן זה לא צריך להיות בריקנות אפלו רגע אחד, אלא שיהיה עליו מזון. שהרי הברכה לא נמצאת במקום ריק. ולכן צריך להיות עליו תמיד לחם, שתהיה תמיד ברכה עלינה נמצאת בו, ומתוך אותו שלחן יוצאות ברכות ומזונות לכל שאר שלחנות העולם, שמתברכים בגללו.

לא אכילה ולא שתיה. ועל דא תנינן, עלמא דאתי לית ביה אכילה ושתיה וכו'.

אבר שאר דרגין דלתתא אית בברכת מזונא, אשתכח גוונא אחרא ומעליא, ההוא ברכתא דאשתכח בשבעא. בגין דברכת מזונא, איהי באתר דאית ביה אכילה ושתיה, ומניה נפיק מזונא ושבעא לתתא, ועל דא אצטריך לאחזאה קמיה שבעא וחדוה. (וגנין כך תאי איהו אתר דאית ביה אכילה ושתיה ומניה נפיק מזונא לתתא ואצטריך לאחזאה קמיה שבעא וחדוה) באתר דצלותא, לאו הכי, דהא סלקא יתיר לעילא לעילא ועל דא, שכור לא יצלי צלותא.

בברכת מזונא, שכור שרי ליה לברכא ברכת מזונא. משמע מהאי קרא, דכתיב ואכלת ושבעת וברכת. ואכלת: זו אכילה. ושבעת: זו שתיה דהא שבעא, פחמרא איהי רני. חמרא שבעא ודאי, ודא איהו שכור. דכתיב וברכת את דייקא, דמשמע דברכת מזונא אצטריך חדוה ושבעא. על הארץ הטובה. מאי טובה. שבעא. כמה דאת אמר, (ירמיה מד) ונשבע לחם ונהיה טובים בגין כך אצטריך חדוה ושבעא.

פתח רבי ייסא ואמר (שמות כה) ועשית שלחן עצי שטים וגו', שלחן דא איהו קיימא לגו במשפנא. וברכתא דלעילא שריא עליה, ומניה נפיק מזונא לכל עלמא. ושלחן דא לא אצטריך למהוי בריקניא, אפילו רגעא חדא, אלא למהוי עליה מזונא, דהא ברכתא לא אשתכח על אתר ריקניא. ובגין כך אצטריך למהוי עליה נהמא תדיר, דלהוי תדיר ברכתא עלאה משתפחא ביה, ומגו ההוא שלחן, נפקי ברפאן ומזוני לכל שאר פתורי דעלמא, דאתברכאן בגיניה.

השִׁחָן דְּכָל בַּר נֶשׂ אֶצְטְרִיף לְמַהְרֵי הַכִּי קָמִיָּה,
בְּשַׁעֲתָא דְקָא מְבַרַךְ לִיָּה לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ
הוּא, בְּגִינְ דְתִשְׁרִי עָלֵיהּ בְּרַכְתָּא מְלַעֲיָלָא, וְלֹא
יִתְחַזֵּי בְרִיקְנֵיָא, דְהָא בְרַכְתָּאן דְלַעֲיָלָא לֹא
שְׂרִינְן בְּאַתְרֵי רִיקְנֵיָא, דְכַתִּיב, (מלכים ב' ד)
הַגִּידִי לִי מָה יֵשׁ לָךְ בְּבֵית, וְהָא אוּקְמוּהָ חֲבַרְיָא. שְׁלַחַן
דְלֹא אֲתַמַּר עָלֵיהּ מְלִי דְאוּרִייתָא, (בס"א אינו, ולא
בְרִיךְ עַל הַהוּא מוּזְנָא לְקוּדְשָׁא בְרִיךְ הוּא) עָלֵיהּ פְתִיב, (ישעיה כח)
כִּי כָל שְׁלַחְנוֹת מְלָאוּ קִיָּא צוּאָה כְּלֵי מְקוּם.
וְאָסִיר לְבְרַכָּא עַל הַהוּא שְׁלַחַן.

מָה הַטַּעַם? מִשּׁוּם שְׁיֵשׁ שְׁלַחַן
וְיֵשׁ שְׁלַחַן. שְׁלַחַן שְׁהוּא מְסַדֵּר
לְפָנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא לְמַעְלָה
וְעוֹמֵד תְּמִיד לְסַדֵּר בּוֹ דְבַרֵּי תוֹרָה
וְלְהַכְלִיל בּוֹ אוֹתִיּוֹת שֶׁל דְבַרֵּי
תוֹרָה, (זהו ברכת המזון. שיש פסוקים ודברי
תורה ואותם אותיות של דברי תורה נכללים בו
באותו שלחן) והוא לוקט אותם אליו
וכולל את כלם לתוכו, ובהם
משתלם ושמח ויש לו שמחה.
ועל שלחן זה כתוב (יחזקאל מא) זה
השלחן אשר לפני ה', לפני ה',
ולא מלפני ה'. יש שלחן אחר
שאין בו חלק של תורה, ואין לו
חלק בקדשת התורה. ואותו
שלחן נקרא קיא צואה, וזהו כלי
מקום, שאין לו חלק בצד הקדשה
כלום.

מָה טַעְמָא. בְּגִינְ דְאִית שְׁלַחַן, וְאִית שְׁלַחַן.
שְׁלַחַן אִיהוּ דְקָא מְסַדֵּרָא קָמִיָּה דְקוּדְשָׁא
בְרִיךְ הוּא לַעֲיָלָא, וְאִיהוּ קִיָּמָא תְדִיר לְסַדֵּרָא
בֵּיהּ פְתַגְמֵי אוּרִייתָא, וְלֹאֲכַלְלָא בֵּיהּ אֲתוּוֹן
דְמְלִי דְאוּרִייתָא, (בס"א אינו, דא הוּא בְרַכְתָּא דְמוּזְנָא, דְאִית
פְסוּקֵי וּמְלֵי דְאוּרִיתָא וְאִינוּן אֲתוּוֹן דְמְלֵי אוּרִייתָא אֲתַפְלִילֵן בֵּיהּ כַּהֲהוּא
שְׁלַחַן) וְאִיהוּ לְקִיט לֹוֹן לְגַבִּיָּה, וְכַלִּיל פְּלֵהוּ
בְּגוּיָּה, וּבְהוּ אֲשַׁתְּלִים, וְחַדֵּי, וְאִית לִיָּה חֲדוּה.
וְעַל שְׁלַחַן דָּא כְתִיב, (יחזקאל מא) זֶה הַשְּׁלַחַן אֲשֶׁר
לְפָנַי יְיָ, לְפָנַי יְיָ, וְלֹא מִלְּפָנַי יְיָ. שְׁלַחַן
אַחְרָא אִית, דְלֹא אִית בֵּיהּ חוּלְקָא דְאוּרִייתָא,
וְלִית לִיָּה חוּלְקָא בְּקַדוּשָׁה דְאוּרִייתָא, וְהַהוּא
שְׁלַחַן אַקְרִי קִיָּא צוּאָה, וְדָא אִיהוּ כְּלֵי (ד' קנ"ד
ע"א) מְקוּם, דְלִית לִיָּה חוּלְקָא בְּסַטְרָא דְקַדוּשָׁה
כְּלוּם.

בְּגִין כְּדָּ, שְׁלַחַן דְלֹא אֲתַמַּר עָלֵיהּ מְלִי
דְאוּרִייתָא, אִיהוּ שְׁלַחַן דְקִיָּא צוּאָה.
אִיהוּ שְׁלַחַן דְטַעוּא אַחְרָא. לִית כַּהֲהוּא שְׁלַחַן
חוּלְקָא בְּרִזָּא דְאַלְהָא עֲלָאָה. שְׁלַחַן דְמְלִי
אוּרִייתָא אֲתַמַּרְוּ עָלֵיהּ, קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא נָטִיל
הַהוּא שְׁלַחַן, וְשׁוּי לִיָּה לְחוּלְקִיָּה. וְלֹא עוּד,
אַלָּא סוּרְיָא רַב מְמָנָא, נָטִיל כָּל אִינוּן מְלִין,
וְשׁוּי דִיּוּקְנָא דְהַהוּא שְׁלַחַן קָמִי קְדָשָׁא בְרִיךְ

מִשּׁוּם כְּדָּ, שְׁלַחַן שְׁלֹא נְאָמַר עָלֵיו
דְבַרֵּי תוֹרָה הוּא שְׁלַחַן שֶׁל קִיָּא
צָאָה, הוּא שְׁלַחַן שֶׁל אֱלִיל אַחַר.
אֵין בְּאוֹתוֹ שְׁלַחַן חֵלֶק בְּסוּד
הָאֵלוֹהִים הַעֲלִיּוֹן. שְׁלַחַן שֶׁדְבַרֵּי
תוֹרָה נְאָמְרִים עָלָיו, הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ
הוּא נוֹטֵל אוֹתוֹ שְׁלַחַן וְשֵׁם אוֹתוֹ
לְחֻלְקוֹ. וְלֹא עוּד, אֱלֹא סוּרְיָא,
הַמְּמַנָּה הַגְּדוֹל, נוֹטֵל כָּל הַדְּבָרִים
הַעֲלִיּוֹן, וְשֵׁם דִּיּוּקְנָא אוֹתוֹ הַשְּׁלַחַן
לְפָנֵי הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְכָל
אוֹתָם דְבַרֵּי הַתוֹרָה שֶׁנְאָמְרֵי עָלָיו

כְּלוּם.
בְּגִין כְּדָּ, שְׁלַחַן דְלֹא אֲתַמַּר עָלֵיהּ מְלִי
דְאוּרִייתָא, אִיהוּ שְׁלַחַן דְקִיָּא צוּאָה.
אִיהוּ שְׁלַחַן דְטַעוּא אַחְרָא. לִית כַּהֲהוּא שְׁלַחַן
חוּלְקָא בְּרִזָּא דְאַלְהָא עֲלָאָה. שְׁלַחַן דְמְלִי
אוּרִייתָא אֲתַמַּרְוּ עָלֵיהּ, קְדָשָׁא בְרִיךְ הוּא נָטִיל
הַהוּא שְׁלַחַן, וְשׁוּי לִיָּה לְחוּלְקִיָּה. וְלֹא עוּד,
אַלָּא סוּרְיָא רַב מְמָנָא, נָטִיל כָּל אִינוּן מְלִין,
וְשׁוּי דִיּוּקְנָא דְהַהוּא שְׁלַחַן קָמִי קְדָשָׁא בְרִיךְ

עולים על אותו שלחן, ומתעטר (ומזדמן) לפני המלך הקדוש. משמע שכתוב זה השלחן אשר לפני ה', שמתעטר (שמזדמן) לפני הקדוש ברוף הוא. שלחנו של אדם עומד לטהר את האדם מפל חטאיו. אשרי הוא מי שאלה השנים עומדים על שלחנו - דברי תורה, וחלק לעניים. מאתו שלחן.

בשמעלים אותו שלחן מלפני אותו אדם, שני מלאכים קדושים מזדמנים לשם, אחד ממין ואחד משמאל. אחד אומר: זהו שלחן של המלך הקדוש שפלוגי מסדר לפניו, מסדר יהיה תמיד השלחן הזה בברכות עליונות, ושמן ומשחה עליונה הקדוש ברוף הוא ישרה עליו. ואחד אומר: זהו השלחן של המלך הקדוש שפלוגי מסדר לפניו, זה שלחן שעליונים ותחתונים יברכו אותו, מסדר יהיה שלחן זה לפני עתיק הימים בעולם הזה ובעולם הבא. רבי אבא, בשיהו מעלים את השלחן מלפניו, היה מכסה אותו והיה אומר: סלקו שלחן זה בצניעות, שלא יהיה בבושח לפני שלוחי המלך. השלחן שאדם זוכה לו לעולם הבא, וזוכה לו למזון של העולם הזה, ומזכה אותו להודע לטוב לפני עתיק הימים, ומזכה אותו להתוסף פח וגדל במקום שצריך. אשריו חלקו של אותו אדם בעולם הזה ובעולם הבא.

רבי יעקב אמר, כתוב (שמואל א' א') ויהי כל יודעו מאתמול שלשם וגו', הגם שאול בנביאים. וכי שאול בחר ה' מקדם לכן היה, שכתוב הראיתם אשר בחר בו ה'. לא כתוב אשר בחר בו, אלא אשר בחר בו, מקדם לכן. ובשעה

הוא. וכל אינון מלין דאורייתא דאתמרז עליה, סלקין על ההוא פתורא, ואתעטר (ב"א ואתעטר) קמי מלכא קדישא. משמע דכתיב זה השלחן אשר לפני יי' דאתעטר (ב"א דאתעטר) קמי קדשא ברוף הוא. שלחן דבר נש, קיימא לדכאה ליה לבר נש, מפל חובוי. זכאה איהו, מאן דאלין תרין קיימין על פתוריה. מלי דאורייתא. וחולקא למספנין, מההוא שלחן. כד סלקין ההוא פתורא מקמיה דבר נש, תרין מלאכין קדישין אזדמנן פמן, חד מימינא, וחד משמאלא. חד אמר דא איהו שלחן דמלכא קדישא, דפלגיא קא מסדר קמיה, מסדר יהא תדיר פתורא דא, בברכפאן עלאין, ומשחא ורבו עלאה, קדשא ברוף הוא ישרי עלוי. וחד אמר, דא איהו שלחן דמלכא קדישא, דפלגיא קא מסדר קמיה, דא פתורא די עלאי ותתאי יברכון ליה, מסדר יהא פתורא קמי עתיק יומין, בהאי עלמא, ובעלמא דאתי.

רבי אבא, כד הוה סלקין פתורא מקמיה, הוה חפי ליה, והוה אמר סליקו האי פתורא בצניעו, דלא יהא בכסופא קמי שלוחי מלכא. שלחן דבר נש זכי ליה לעלמא דאתי, וזכי ליה למזונא דהאי עלמא, וזכי ליה לאשתמודעא לטב קמי עתיק יומין, וזכי ליה לאתוספא חילא ורבו באתר דאצטריך. זכאה איהו חולקיה דההוא בר נש, בהאי עלמא ובעלמא דאתי.

רבי יעקב אמר, כתיב (שמואל א' א') ויהי כל יודעו מאתמול שלשם וגו', הגם שאול בנביאים. וכי שאול בחר יי' מקדמת דנא הוה, דכתיב, (שמואל א' א') הראיתם אשר בחר בו יי', אשר בחר בו לא כתיב, אלא אשר בחר

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתו פסיה לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' סב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וְיִתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וְיִמְלִיךְ מַלְכוּתָהּ
וְיַצְמַח פְּרָקְנָהּ וְיִקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעַלְמֵי עַלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וְיִשְׁתַּבַּח וְיִתְפָּאֵר וְיִתְרוֹמֵם וְיִתְנַשֵּׂא וְיִתְהַדָּר וְיִתְעַלֶּה
וְיִתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבְּחָתָא וְנַחְמָתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעַסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וְיִשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלֵינוּ. וְיַחְמוֹל וְיַחְמוֹל עָלֵינוּ. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירֵהוּ בְּצַל כַּנְּפוֹי וּבְסִתְרָא אֱהֵלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידֵהוּ. וּמִנְחַל עֲדֵנּוּ יִשְׁקֵהוּ. וְיַצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וְיִשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וְיִלְוֵה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵם מִפְּנֵינִים מִכְּרָה: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַכֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תֵּנוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וְיִהְיֶה לָּהּ בְּשָׂעִרִים
מְעֻשִׂיָּה: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וְיַחְמוֹל וְיִרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגַן עֵדֶן: דְּאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְּלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וְיַחְמוֹל עָלֵיהָ. וְיִלְוֵה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתֵם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְּלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

בואו וטלו חלק בהפצת הזוהר הקדוש

רוצים אבוקרי אידיד? ארצותיק אמנה אבר מצובה? אחמנה?
למח ביום הפואדנה? וכדומה..

סט זוהר היומי 6 חלקים
בכריכה קשה

